

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział II Cywilny – Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Anna Czarnecka /spr./

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2014 r. w Poznaniu,

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...)

przeciwko A. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego A. K.

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu z dnia 18 czerwca 2012 r.

sygn. akt: VII C 58/10 (upr.)

1 oddala apelację w zakresie punktu I zaskarżonego wyroku;

2 odrzuca apelację w pozostałym zakresie;

3 nie obciąża pozwanego kosztami procesu powoda w postępowaniu apelacyjnym.

SSO A. Czarnecka

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 23 lipca 2009 r. powód(...)wniósł o zasądzenie od pozwanego A. K. kwoty 1309,51 zł wraz ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W dniu 30 lipca 2009 r. został wydany **nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym** zgodnie z żądaniem powoda.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu pozwany podniósł, iż poprzednik prawny powoda - (...) S.A. nie wywiązała się z umowy zawartej z pozwanym, poprzez zaprzestanie świadczenia usług, wobec czego dochodzenie zapłaty kwoty 1309,51 zł jest nieuzasadnione. Nadto pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń dochodzonych pozwem, wskazując, że roszczenia z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przedawniają się po upływie 2 lat.

Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2012 r. Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu w pkt I zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 680,48 zł wraz ustawowymi odsetkami od dnia 23 lipca 2009 r. do dnia zapłaty, w pkt II w pozostałej części powództwo oddalił, zaś w pkt III nie obciążył pozwanego kosztami procesu (k.474).

Sąd Rejonowy zważył, że w przedmiotowej sprawie nie ulegało wątpliwości, iż strony łączyła umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych, która została uregulowana w ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne. Powód zgodnie z art. 6 k.c. wykazał dochodzone pozwem roszczenie co do zasady, przedkładając dowody świadczące o istnieniu zadłużenia po stronie pozwanego. Pozwany nie złożył zaś skutecznie wniosków dowodowych mających świadczyć o niezasadności żądania powoda, względnie wskazujących na zaspokojenie tegoż. Zdaniem Sądu nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty pozwanego odnośnie braku świadczenia przez operatora umówionych usług telekomunikacyjnych oraz braku legitymacji powodowej spółki do wystąpienia z pozwem o zapłatę należności przysługujących pierwotnie zbywcy wierzytelności. Twierdzenia takie nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

W ocenie Sądu podniesiony natomiast przez pozwanego zarzut przedawnienia okazał się zasadny jedynie do części zgłoszonego roszczenia. Skoro powód dochodził należności za usługi telekomunikacyjne, które świadczone były pozwanemu na podstawie umowy z dnia 14 kwietnia 2006 r., a więc już po wejściu w życie ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. prawo telekomunikacyjne, to w przedmiotowej sprawie zastosowanie będzie miał 3-letni termin przedawnienia roszczeń wskazany w art. 118 kc (uchwała SN z 7.05.2009 r., III CzP 20/09).

W ocenie Sądu roszczenie z faktury (...) w kwocie 179,79 zł, której termin płatności minął w dniu 25.03.2006 r., stało się wymagalne w dniu 26.03.2006 r.-przedawniło się w terminie 3 lat tj. z dniem 26.03.2009 r. Podobnie roszczenie z faktury (...) w kwocie 161,64 zł, której termin płatności upłynął w dniu 25 kwietnia 2006 r. –roszczenie stało się wymagalne w dniu 26 kwietnia 2006r., a więc po upływie 26.04.2009 r. wierzytelność uległa przedawnieniu. Zdaniem Sądu, również roszczenie z faktury (...) w kwocie 104,47 zł, której termin płatności minął w dniu 25.05.2006r. przedawniło się z upływem 3 lat, tj. z dniem 26 maja 2009r. Podobnie przedawnieniu uległy zobowiązania, które udokumentowane zostały notami odsetkowymi: notą w kwocie 4,66 zł oraz w kwocie 7,14 zł. Wobec powyższego za przedawnione Sąd uznał również odsetki naliczane z tytułu opóźnienia w zapłacie powyższych faktur, ponieważ przedawniają się one najpóźniej z chwilą przedawnienia należności głównej (uchwała 7 sędziów SN z 26.01.2005 r.).

Za uzasadnione i nieprzedawnione Sąd uznał jedynie roszczenia powoda w zakresie zapłaty należności z tytułu faktury nr (...) w kwocie 84,18zł, faktury (...) w kwocie 84,18zł, faktury nr (...) w kwocie 84,18 zł, faktury nr (...) w kwocie 84,18zł, faktury nr (...) w kwocie 5,61zł, a także noty odsetkowej w kwocie 2,01 zł. Łącznie należności ujęte we wskazanych wyżej dokumentach opiewały na kwotę 512,70zł.

Za uprawnione Sąd uznał również roszczenie powoda o odsetki ustawowe z tytułu opóźnienia w zapłacie powyższych faktur, które zostały skapitalizowane do dnia 23 lipca 2009r. W związku powyższym Sąd zasądził od kwoty 84,18 zł liczone od dnia wymagalności do dnia 23 lipca 2009r., w kwocie 29,73 zł; od kwoty 84,18 zł liczone od dnia wymagalności do dnia 23 lipca 2009r. w wysokości 28,96 zł; od kwoty 84,18 zł liczone od dnia wymagalności do dnia 23.07.09r. w wysokości 28,14 zł; od kwoty 84,18 zł liczone od dnia wymagalności do dnia 23.07.09r. w wysokości 27,34 zł; od kwoty 84,18 zł liczone od dnia wymagalności do dnia 23.07.09r. w wysokości 26,28 zł; od kwoty 84,18 zł liczone od dnia wymagalności do dnia 23.07.09 r. w wysokości 25,67zł oraz od kwoty 5,61 zł liczone od dnia wymagalności do dnia 23 lipca 2009r., w wysokości 1,66 zł. Łącznie suma skapitalizowanych odsetek na dzień poprzedzający wniesienie pozwu wyniosła 167,78 zł. Łączna zatem suma niezapłaconych (i nieprzedawnionych) należności z faktur wraz z odsetkami wyniosła kwotę 680,48zł i taką też kwotę Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda w punkcie I wyroku. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c.

Od powyższego wyroku apelację wniósł pozwany zaskarżając wyrok w całości oraz wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, że zasądzona kwota 680 zł dotyczy wyłącznie kary umownej za zerwanie umowy w kwocie 84,18zł miesięcznie przez pół roku (505,08 zł), a reszta to są odsetki od miesięcznych kar w kwocie 175,40 zł. Apelujący wskazał, że w/w kary były naliczane co miesiąc mimo, że powód windykuje pretensję (...) za świadczenie niezrealizowane. Telekomunikacja przerwała połączenia i naliczała sobie opłatę za brak połączeń przez 6 miesięcy (k.517).

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji powoda oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym (k. 533).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się częściowo niezasadna, a częściowo niedopuszczalna.

Apelacja pozwanego w zakresie, w jakim była skierowana przeciwko punktowi II wyroku, w którym Sąd Rejonowy oddalił powództwo powoda w pozostałym zakresie oraz przeciwko punktowi III, w którym Sąd Rejonowy nie obciążył pozwanego kosztami procesu była niedopuszczalna. Rozstrzygnięcia te są dla pozwanego korzystne, w związku z czym nie miał on interesu prawnego w ich zaskarżeniu.

W orzecznictwie powszechnie się bowiem przyjmuje, że przesłanką zaskarżenia orzeczenia w postępowaniu cywilnym jest istnienie interesu prawnego w zaskarżeniu, określanego mianem gravamen, co oznacza pokrzywdzenie, polegające na niekorzystnej dla strony różnicy między zgłoszonym przez nią żądaniem a sentencją orzeczenia, wynikającej z porównania zakresu żądania i treści rozstrzygnięcia. Stwierdzenie braku interesu prawnego w zaskarżeniu, a więc negatywnej przesłanki dopuszczalności środka zaskarżenia, powoduje jego odrzucenie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 marca 2006 r., II CZ 22/06, Lex nr 196615, wyrok SN z 8 grudnia 2009 r., I UK 195/09, OSNP 2011/13-14/190).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 373 k.p.c. w zw. z art. 370 k.p.c. odrzucił apelację pozwanego co punktu II i III wyroku, o czym orzeczono w punkcie 2 sentencji.

Apelacja w zakresie punktu I zaskarżonego wyroku podlegała merytorycznej ocenie, ale nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy w oparciu o rzetelnie oceniony materiał dowodowy dokonał w sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych i ustalenia te Sąd Okręgowy na podstawie art. 382 k.p.c. przyjmuje jako własne. Na aprobatę zasługiwały również rozważania prawne Sądu Rejonowego.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy Sąd Rejonowy prawidłowo zbadał podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia, który okazał się częściowo zasadny co do roszczeń wynikających z trzech faktur wystawionych na kwotę 179,79 zł, 104,47 zł oraz 161,64 zł. Wbrew twierdzeniom pozwanego zastosowanie miał trzyletni termin przedawnienia roszczeń, a nie dwuletni. Zgodnie bowiem z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 r., III CZP 20/09 termin przedawnienia roszczenia o opłatę abonamentową i wynagrodzenie za połączenia telefoniczne z umowy o świadczenie usług telefonicznych, zawartej na podstawie ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.), określa art. 118 k.c. (OSNC 2010/1/12).

Co do kwoty dochodzonej pozwem, w zakresie, w jakim nie uwzględniono zarzutu przedawnienia, Sąd Rejonowy uznał, że stanowiła ona należność z tytułu wykonanych usług telekomunikacyjnych i takie roszczenie poddał ocenie.

Pozwany w apelacji podniósł nowe, niczym nie poparte okoliczności, tj. że zasądzona kwota wynika z „kary umownej za zerwanie umowy” naliczanej przez 6 miesięcy, a „reszta to są odsetki od tych miesięcznych kar”.

Stosownie do treści art. 505⁵ § 1 k.p.c. okoliczności faktyczne, zarzuty i wnioski dowodowe nie zgłoszone w pozwie, odpowiedzi na pozew, na pierwszym posiedzeniu przeznaczonym na rozprawę lub w sprzeciwie od wyroku zaocznego mogą być rozpoznawane tylko wtedy, gdy strona wykaże, że nie mogła ich powołać wcześniej lub gdy potrzeba ich powołania wynika później.

Co prawda powyższy przepis został uchylony przez art. 1 pkt 58 ustawy z dnia 16 września 2011 r. (Dz.U. 2011.233.1381), zmieniającej ustawę Kodeks postępowania cywilnego z dniem 3 maja 2012 r., jednakże zgodnie z art. 9 ust. 1 przepisy niniejszej ustawy stosuje się do postępowań wszczętych po dniu jej wejścia w życie.

Skoro powyższa sprawa została wszczęta w dniu 23 lipca 2009 r., tym samym art. 505⁵ k.p.c. znajdzie w przedmiotowej sprawie zastosowanie. W konsekwencji, podniesione przez apelującego okoliczności faktyczne co do kary umownej uznać należało za spóźnione w świetle art. 505⁵ k.p.c. Zatem fakt, że apelujący podnosząc przedmiotowy zarzut niczym go nie uzasadnił, ma jedynie uboczne znaczenie.

Należy stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie powód swoje żądanie opierał na niezapłaceniu przez pozwanego faktur wystawionych przez poprzednika prawnego powoda - (...) S.A. za świadczone przez nią usługi telekomunikacyjne na podstawie zawartej z pozwanym umowy (k. 4, 126), jak również powołał się na cennik, z którego wynikało, iż abonament telefoniczny wynosił 84,18 zł (opłata końcowa) (k. 224, Tom II). W trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego pozwany nie przeczył zawarciu z (...) umowy o świadczenie usług, ani też nie kwestionował następstwa prawnego powoda, ale podnosił, że nie godził się na abonament i że usługi przestano świadczyć. Mogłoby to oznaczać, że umowa została rozwiązana. Ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał, zgodnie z ogólną regułą dowodową wyrażoną w art. 6 k.c. na pozwanym, jako wywodzącym z tej okoliczności skutki prawne. Pozwany nie sprostował temu obowiązkowi, a w szczególności nie wykazał, że w okresie objętym pozwem umowa już nie łączyła stron, w jakich okolicznościach została rozwiązana oraz, że należność dochodzona pozwem nie była za objęty pozwem okres należna. Zatem twierdzenia pozwanego jako gołosłowne nie mogły odnieść zamierzonego skutku.

Z przedstawionych względów apelację w zakresie punktu I zaskarżonego wyroku oddalono na podstawie art. 385 k.p.c. (punkt 1 sentencji).

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 102 k.p.c., nie obciążając pozwanego kosztami zastępstwa procesowego strony powodowej w instancji odwoławczej. Sąd Okręgowy miał na uwadze przede wszystkim trudną sytuację życiową pozwanego, który obecnie nie osiąga żadnych stałych dochodów i ma poważne problemy zdrowotne (jest po udarze mózgu).

SSO A. Czarnecka